

Čís. 15230.

Pozemková reforma (§ 37 zák. čís. 81/20 Sb. z. a n.).

I když jde o pozemky nepřidělené jako rolnický nedíl, může Státní pozemkový úřad, na jehož svolení bylo vázáno další jejich zcizení, dát toto svolení s omezením podle druhého odstavce § 37 zák. čís. 81/20 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. května 1936, R I 447/36.)

P r v ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání docílené z exekučního prodeje zabraných nemovitostí, jichž povinní nabyli t. zv. zkráceným přídělem, přikázal nejvyšší podání, pokud přesahovalo přejímací cenu, podle § 37 zák. čís. 81/20 Sb. z. a n. státu (Státnímu pozemkovému úřadu). R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursům do tohoto rozhodnutí.

N e j v ý š š í s o u d potvrdil usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Podle knihovního výpisu jest na nemovitostech, o něž jde, poznamenáno omezení práva vlastnického podle odstavce VIII kupní smlouvy ze dne 6. května 1931, podle něhož ke každému zcizení těchto nemovitostí jest potřebí svolení Státního pozemkového úřadu resp. jeho místně příslušné obvodové úřadovny, a že Státnímu pozemkovému úřadu budou bez výhrady příslušeti práva uvedená v § 19, odstavci 2 a § 21, odstavci 2 přidělového zákona. Z toho jde najevo, že povinní nabyli těchto zabraných nemovitostí kupní smlouvou s majitelem zabraného majetku, jež byla sjednána za spolupůsobení Státního pozemkového úřadu, čili tak zvaným zkráceným přídělem, a že tedy na nemovitosti ty vztahují se všechny předpisy pozemkové reformy (rozh. 11160 Sb. n. s.). Podle § 2, odst. 1 malého přidělového zákona č. 93/31 Sb. z. a n. je dovoleno půdu, která nebyla přidělena jako rolnický nedíl, zciziti mezi živými a zatížití jen se svolením Státního pozemkového úřadu po dobu uvedenou v § 2, odst. 1 a 2 cit. zák., prodlouženou vládním nařízením čís. 125/35 Sb. z. a n., až na výjimky, stanovené v malém přidělovém zákoně, a ne-sejde na tom, zdali omezení v § 2 tohoto zákona jsou v pozemkové knize vůbec, nebo jen některá z nich zapsána čili nic (plenární usnesení 12916 Sb. n. s.). Při exekuci vnucenou dražbou nemovitostí stížených zákazem zcizení ve prospěch Státního pozemkového úřadu lze dražební podmínky upravit v duchu pozemkové reformy odchýlně od předpisů exekučního řádu (rozh. 10718 Sb. n. s.). Při vnucené dražbě přidělového pozemku nemohou býti dražební podmínky schváleny bez výhrad stanovených Státním pozemkovým úřadem v jeho svolení k dražbě. Státní pozemkový úřad svolení k exekuční dražbě dát nemusil, a dal-li je, mohl, má právo je vůbec odepřít, dát svolení také jen omezeně, s výhradami, zejména s výhradami podle zákona přidělového, pokud se týče zákonů o pozemkové reformě. Je sice pravda, že v projednávaném případě nejde o rolnický nedíl, avšak dovolací rekurenti přehlížejí, že podle

§ 23, odst. 2 přidělového zákona č. 81/20 Sb. z. a n. i při půdě, která byla přidělena nikoli jako rolnický nedíl, má se Státní pozemkový úřad řídití obdobou ustanovení daných v druhé části téhož zákona o rolnických nedílech a že podle § 37, odst. 2 tohoto zákona může Státní pozemkový úřad přivolit k zcizení celého nedílu jen tak, že docílená cena trhovává, pokud přesahuje to, co bylo vloženo do nedílu vlastníkem, připadne státu. Zákon při tom nerozlišuje mezi zcizením dobrovolným a exekucním. Když tedy v projednávaném případě obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu dala svolení k exekucní dražbě s výhradou, že nejvyšší podání, pokud bude přesahovati přidělovou cenu, zvětšenou o nutné a užitečné náklady podle stavu v době odhadu a pokud nebude vyčerpáno pohledávkami přednostními a pohledávkami, jež byly knihovně zajištěny na vydraženém přidělu za souhlasu Státního pozemkového úřadu, vyplaceno bude státu jako přeplatek podle § 37 zákona č. 81/20 Sb. z. a n., nepřekročila oprávnění plynoucí pro ni z onoho omezení váznoucího na uvedených nemovitostech. Dovolací rekurenti ostatně netvrdili, že právo zástavní pro jejich pohledávky bylo na těchto nemovitostech vloženo se souhlasem Státního pozemkového úřadu, naopak z jejich dovolacích recursů jde najevo, že se tak stalo bez takového svolení a tudíž neplatně.

Čís. 15231.

Spor o snížení výživného nezakládá zahájenost rozepře pro pozdější spor o nepřípustnost exekuce, i když se v něm uplatňují též důvody pro snížení výživného.

(Rozh. ze dne 27. května 1936, R-I 507/36.)

Žalobce tvrdě, že se jeho hmotné poměry podstatně snížily, domáhá se první žalobou snížení výživného, jež se zavázal platiti soudním smírem žalované své manželce. Na základě tohoto smíru vedla manželka exekuci proti žalobci k vydobytí nedoplatku výživného. Další žalobou domáhá se žalobce prohlášení exekuce za nepřípustnou podle § 35 ex. ř. proto, že jeho majetkové poměry se zhoršily, a namítá v podstatě tytéž důvody jako ve své žalobě o snížení výživného. P r v ý s o u d vyhověl námitce rozepře zahájené a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d námitku rozepře zahájené zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve sporu o nepřípustnost exekuce vedené k vydobytí výživného a ve sporu o snížení výživného nejde o totožné námitky. Stěžovatelka připouští, že formálně jsou tu nároky jiné, ale namítá, že meritorně rozhodne soud o téměř předmětu, totiž o výši výživného, a to jednou samo soudcem, jednou senátem, což není přípustné. Správné jest, že v těchto